

Isten beszéde és az igehirdetés

Praedicatio verbi Dei est verbum Dei – Isten beszédének hirdetése (maga) Isten beszéde! Ez a „hitvallás” minden igehirdetésünk alapja.

3. oldal

A kimondott szónak ereje van

A kimondott, de még a ki nem mondott szónak is hihetetlen ereje van! Talán sokszor mi sem fogjuk fel ezt igazán.

4. oldal

Szólj hozzám, unokám!

Régen az idős támogatta a fiatalat, a fiatal pedig odafigyelt az idősek szavaira, megfontolta, élt általa. És így mindenki egyformán fontos volt.

5. oldal

HARANGSZÓ

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA • 2016. FEBRUÁR 17. ÉVFOLYAM 3. SZÁM

magyar
református
Krisztus előtt gyerekek
egyház ember
Isten Jézus
első

BESZÉDÜNK ALAPJÁN...

Úrunk Jézus Krisztus így tanít bennünket a kimondott szavakról: „De mondom nektek, hogy minden haszontalan szóról, amelyet kimondanak az emberek, számot fognak adni az ítélet napján: mert szavaid alapján ítéltetsz majd igaznak, és szavaid alapján ítéltetsz majd bűnösnek.” (Mt 12,36-37). Beszédünk üdvösség és ítélet kérdése. Ennek ellenére alig vigyázzunk kimondott – vagy leírt – szavainkra. Pedig kellene. A Szentírásban végig jelen van a kimondott szó felelősségére való figyelmeztetés, mégsem akarunk hallgatni erre. Hogy is van ez? Mondani szeretjük a szót, de meghallgatni nem? Szeretünk szentenciákban, megkérdőjelezhetetlen kinyilatkoztatásokban szólni egymáshoz. Egyházi életünk és hitéletünk

egyik nagy betegsége ez: megmondani az igazat, kijelenteni, a fejéhez vágni a másiknak. Mintha ugyan birtokolnánk az Igazságot... Könnyen megérthetjük, miért óv minket Úrunk a meggondolatlan beszédétől: azért, mert az igazságnak tartott kinyilatkoztatásaink nem többek pusztán véleményeknél. Így hát véleményünkkel szórjuk tele a világot, mint a gyom ahogy szórja haszontalan, mérgező magvait. Igazság csak Isten beszédében van, az egyetlen Igazság az, amit megfeszítettek. Az Igazság pedig nem más, mint a szeretet által munkálkodó hit. A fenti képen a Harangszó gyülekezeti lapunknak az elmúlt évben kiadott összes lap-számának 10 leggyakrabban előforduló szava látható.

ÁTADOM A SZÓT

Rádiósként, amikor interjút készítek valakivel, arra törekszem, hogy ne az én okoskodásom jöjjön elő, hanem az interjúalany, sőt rajta keresztül maga Isten legyen középpontban. Csak így vagyok biztos abban, hogy abból valami jó is elsülhet, ha átadom a szót.

Tudjuk azt, hogy a szavaink rosszul is hathatnak, sőt ölhetnek. Gyilkolhatunk a szavainkkal, és tönkretételünk valakit azzal, amit vagy ahogyan véleményünk mondunk róla. A vénasszonyos mesék, a pletyka, vagy az igazság elhallgatása, burkolva érdekességekkel, lassan, de biztosan ölhetnek. Kétféle ember van: van, aki tudja, mit beszél, és van, aki beszél, amit tud. Egyáltalán nem mindegy, hogy van-e hitelesség, tartalom a mondanivalónk mögött. Ha beszélünk, mondjunk is valamit!

A beszéd ugyanis nem csak szavak sora, még akkor sem, ha a szavak észszerű, logikus rendben és nyelvtani értékkel állnak egymás mellett. Ez még csak dumma, szövegelés, locsogás. Beszéddé akkor lesz a szó, ha üzenete van, ha ad, megajándékoz. Vitában is lehet úgy szólni, hogy az csak méregköpés legyen, de lehet úgy is, hogy közben ad valamit a másiknak, a velem szemben állónak. Az emberek beszéde nagyobb részt üres járat. Ugyanilyen üres járatként hathatnak azok a szavak, amiket csak úgy kifogás-ként mondunk.

(folytatás a 2. oldalon)

ÁTADOM A SZÓT

(folytatás az 1. oldalról)

Például a sofőrök hibetetlen kifogásokkal képesek előrukkolni, csakbogy megússzák a büntetést. Hibetetlen kifogások és történetek kerülnek a biztosítótársaságok baleseti bejelentő papírjaira. Pár éve a Toronto Sun nevű újság megjelentetett párat ezek közül a tényleges bejelentések közül: „Egy gyalogos nekem jött, és a kocsim alá került.” „Már negyven éve vezettem, amikor elaludtam a kormányonál, és karamboloztam.” „A telefonpózná gyorsan közeledett. Megpróbáltam kitérni az útjából, de beleütközött a kocsi elejébe.” „Hazaérve nem a megfelelő házhoz hajtottam be, és neki mentem egy fának, ami nekem nincs.”

Sokszor elrontunk dolgokat az életünkben, és mi is elég béna kifogásokkal állunk elő. Éppen a szavainkkal tudunk még nagyobb sebet ejteni. „Ha megvalljuk bűneinket, [Isten] bű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamiságtól...” (1Jn 1,9) – mondja az apostol. Ez egy elképesztő ígéret. Megvallani, és nem kibúvókat keresni! A megvallás azt jelenti, hogy „ugyanannak nevezni”. Vagyis, amikor vétkezünk, nem kell kifogásokat keresnünk, vagy másokat vádolnunk, vagy megpróbálni kibújni alóla. Csak annyit kell mondanunk: „Istenem, ez bűn volt. Te bűnnek nevezted, én is bűnnek nevezem, és emy. Kérlek, bocsáss meg nekem!” Az egyetlen bűn, amit Isten nem bocsát meg, az, amit soha nem vallunk meg. Ahányszor rossz irányba fordulunk, vagy lesodródunk az útról, dönténiünk kell. Megvalljuk a bűnünket, vagy azt kérjük Istentől, hogy nézze el! Végül is két imádság valamelyikéről van szó: „Istenem, kérlek, nézd el!” vagy „Istenem, kérlek, bocsáss meg!”

Mivel Istennel sem vagyunk sokszor őszinték, ezért egymással szemben sem merünk egyenesen kiállni: hantálunk, ferdítünk, füllentünk, s ezzel csak bonyolítjuk a helyzetet. És még nyugtatgatjuk magunkat, hogy: ilyen a világ. Persze, a világ a hibás, hogy ilyenekké tett bennünket, véletlenül sem mi!

Nem könnyű őszintének lenni, bevallom. Sokat torzított a bűn. De amikor bizonytalan vagy abban, hogy mit mondj, fész annak következményeitől, bátran mond: akkor most átadom a szót Istennek. Beszéljen ő általam! És akkor tudjuk majd, hogy mit beszélünk. És mondani is fogunk valamit!

RÁCZ ERVIN

SZÓL MA IS HOZZÁD

„Reszket szívem, iszonyúság rettent, a kedves éjszakát remegéssé tette nekem. – Teríts asztalt, vigyázzon a vigyázó, egyetek, igyatok; föl fejedelmek, kenjétek a pajzsot! – így szólott hozzám az Úr: – Menj és állass órállót, amit lát, mondja meg. És látott lovas csapatot, páros lovagokat, szamaras csapatot, tevés csapatot, és nagy figyelmesen hallgatott. És kiálta, mint oroszlán: – Uram, az óratoronyban állok szüntelen napestig, és őrhelyemen állok egész éjszakákon. És imé, lovas csapat jött, páros lovagok, – és szólott és mondá: – Elcselt, elesett Babilon, s isteneinek minden faragott képeit a földre zúzták le. Oh én cséplésem és szerűmnek fia, amit hallottam a seregek Urától, Izrael Istenétől, azt jelentém meg néktek!” (Ézs 21,1-4)

Az Istent megszólító veszélyben van, reszket, fél, mint a kölni német asszonyok Szilveszter éjszakáján. Egy kellemes éjszaka lehetett volna, ehelyett borzalom, káosz, tehetetlenség. A beszélő valahol Istent okolja a rászabadult hordákért, pedig az Úr előre szólott: Teríts asztalt, egyetek, igyatok, de állíts őrt! A Vezetők (fejedelmek) meg ne tunyuljanak, ébredjenek, s kenjék a pajzsokat. Nem támadni kell, de védtelennek maradni botoság, hiba...

Az órállók nem túlóra pénzért tüntetnek, nem azokat irigylik, akik asztalok mellett esznek, isznak, hanem teszik a dolgukat: virrasz-

tanak, figyelnek, s szólnak. Látják, a vész közeleg, lovasok s lovagok, harci különítmények, teherhordó és terepen is használható jármű konvojok, vagy ha tetszik: karavánok közelednek.

A jó hír, hogy nem a fenyegetett Isten népe pusztul el, semmisül meg, hanem Babilon esik el, földre zuhan az elnyomó, a diktátor, a habzó szájú liberalizmus, álhumánus, rosszul értelmezett feminizmus, túlértékelt szabadosság, fetiszált szexualitás, s minden, ami a hamis istenek képe ebben a világban.

Jézus Krisztus Atyja, a mi Atyánk is, aki szóló Ézsaiásnak, és szóló ma is! „Kinek szava akkor megrendítette a földet, most pedig ígéretet tesz, mondván: Még egyszer megrázom nemcsak a földet, hanem az eget is. Az a »még egyszer« pedig jelenti az állhatatlan dolgoknak, mint teremtményeknek megváltozását, hogy a rendíthetetlen dolgok maradjanak meg. Annakokáért mozdíthatatlan országot nyervén, legyünk haládatosak, melynél fogva szolgáljunk az Istennek tetsző módon kegyességgel és félelemmel. Mert a mi Istenünk megemészto tűz.” (Zsid 12,26-29)

Lesz aratás, lesz termés, és lesz haszon, lesz gyerek, lesz utód, lesz kinek elmondani az örömhírt. Halld meg a Mindenség Urát s az evangéliumot, Isten cselekszik érted, Megszabadít.

JOBB DOMOKOS

AZ ISTEN BESZÉDE FEGYVER

„Mert az Istennek beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait.” (Zsid 4,12)

A kétélű kard a gyors és közeli harcokban jelentett előnyt. A védekezés mellett kiváló támadási lehetőségeket is biztosított használója számára. Azonban, mivel mindkét oldalán él van, ezért igen nagy gyakorlatra volt ahhoz szükség, hogy az ember ne magát vágja meg vele, hanem ellenfelét. A mai Ige az Istennek beszédét hasonlítja ilyen fegyverhez. Egyszerre nyújt védelmet, ugyanakkor fegyver is azok számára, akik helyesen élnek vele. De az Isten beszéde nemcsak védelmet biztosít azok számára, akik annak oltalmába menekülnek, nemcsak fegyver az ellenséggel szemben (világ, sátán, kísértések, stb.), hanem azt sem kíméli, aki életébe engedi.

Olyan, mint a szövetség ládája. Védelem a hívó gyülekezet számára, fegyver az ellenségekkel szemben, de halálos veszedelem is azokra nézve, akik hitetlenül viszonyulnak hozzá. Vagy gondoljunk a próféciákra: vannak próféciák, melyek Isten választott népének védelmére és megépítésére vonatkoznak, vannak, melyek idegen népek ellen szólnak, de vannak

olyanok is, amelyek ítéletet hirdetnek Isten saját választottjai fölött is. Ez arra tanít minket, hogy Isten Igéje hármass értelemben munkálkodik, és talán a sorrend sem mindegy:

1. Megítéli az emberben fellelhető bűnöket. Azaz előbb megebezz, lerántja a leplet titkolt bűneinkről, de teszi ezt a megjobbulásunk érdekében. (vö. 13-14. v.)

2. Védelmet biztosít mindazoknak, akik Istennél keresnek menedéket. (vö. 15-16. v.) Itt fontos hangsúlyozni, hogy a védelem addig tart, amíg az Ige oltalmában vagyunk. Olyan ez, – sarkítva fogalmazva – mintha az ember egy védőburokban lenne.

3. Az Isten beszéde fegyver az ellenséggel szemben. Lelki ellenségről beszélünk, a kísértőről. Hiszen embertársaink nem ellenségeink, mert Krisztus értük is meghalt a kereszten, hanem a mindenkit félrevezetni kívánkozó sátán a mi ellenségünk. Ellene pedig a leghatékonyabb fegyver az Isten Igéje. Ezzel győzött Krisztus is a pusztai megkísértésekor, és ezzel győzhetünk mi is. Tehát szükségünk lesz az Ige alapos ismeretére, hogy azzal fegyverkezzünk fel, és akkor győzhetünk Krisztus által.

Öltözzük fel az Istennek minden fegyverét, mely megvéd bennünket, és győzelemre vezet! (vö. Ef 6,10-18)

KÜRTI TAMÁS

ISTEN BESZÉDE ÉS AZ IGEHIRDETÉS

Praedicatio verbi Dei est verbum Dei – Isten beszédének hirdetése (maga) Isten beszéde! Ez a „hitvallás” minden igehirdetésünk alapja. Miért is hangzik előszóban az írott ígéről szóló tanítás? – ez ennek a rövid fejtegetésnek a témája.

A szó elszáll, az írás megmarad – tartja a mondas. A Szentírás éppen ezért nem más, mint Isten beszéde emberi nyelven, írásba örökítve. De mi számít Isten beszédének, és mi az, amit emberi értelmezésnek tekintünk? Biblia-kutatók évszázadok óta foglalkoznak ezzel a két kérdéssel, azon igyekezve, hogy megismerjék a Szentírás könyveinek írásba foglalását folyamatában és részleteiben egyaránt.

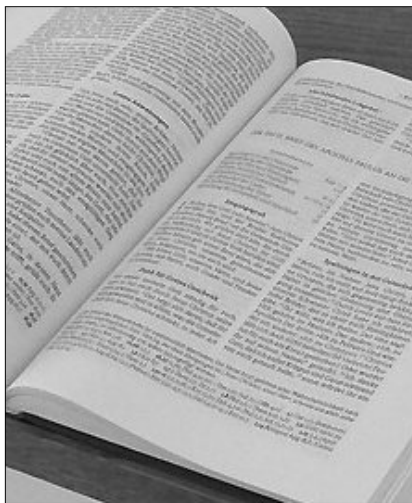
Tudjuk jól, hogy a Biblia könyveinek kanonizálása (a hit mérőszinójává nyilvánítása) hosszú folyamat volt. Az egyházatyák évtizedes viták után állapították meg, hogy mely könyvek kerüljenek be a Bibliába. A hagyomány szerint az Ószövetség könyveit véglegesen a jamniai (Javne) zsinaton határozták meg a zsidó rabbik Kr. u. 90-100 körül (persze egyes könyveket már századokkal korábban Isten kijelentésének tekintettek), bár ezt a véleményt egyre többen kérdőjelezik meg. Ez az ún. „palesztinai kánon”, amit a protestáns egyházak is Isten kijelentésének tekintenek, de az 1546-os tridenti zsinat (melyet a reformáció ellen hívott össze a római pápa) nem ezt a kánont fogadta el, hanem az ún. „alexandriai kánont”, mely nem kanonikus könyveket is tartalmaz (pl. a Makkabeus könyvei).

Az Újszövetség könyveit illetően már jóval biztosabb adataink vannak. A legkorábbi fennmaradt kánon az ún. muratori kánon volt, amelyet Kr. u. 170-ben állítottak össze. Ez a kánon még nem tartalmazta a Zsidókhoz írt levelet, Jakab levelét és János III. levelét, mert ezek ihletettsége még vita tárgyát képezte. A ma Újszövetség néven ismert, 27 könyvből álló kánont hivatalosan a karthágói zsinat fogadta el Kr. u. 397-ben.

Luther Márton azonban más szempontból is boncolgatja az Írást. Véleménye szerint az Újszövetség tulajdonképpen szóbeli igehirdetés, és csak az Ószövetség írás a szó szoros értelmében! Ezzel az Ószövetség és az Újszövetség eltérő jellegére utalt.

De miért fontos számunkra tisztában lenni ezekkel a dolgokkal? Hogy megtudjuk: hogyan olvassuk a Bibliát! Az idő ugyanis még a Szentírással kapcsolatban is tényező! A fejtés komoly veszélyt jelentett az evangélium számára. Míg Pál apostol életében a Krisztussal való damaszki úton történt „találkozás” mindent átható és meghatározó élmény és esemény volt, addig az evangéliumok írói számára a hit már a meghatározott időben és a meghatározott helyen történetekben gyökerezik.

Pál levelei legalább 25 évvel korábban keletkeztek az evangéliumoknál. Leveleiben jól érzékelhető, hogy számára Jézus az, „aki ma is él”, és így határozta meg az apostol és a gyülekezetek életét, viszonyát, hitét, gondol-

kodását és mindennapjait. Pál számára nem volt még különbség a földi Jézus és a mennyben levő feltámadott Krisztus szavai között. Az idő azonban telt. Az apostolok idővel mind eltávoloztak az élők sorából, és a szóban átadott élő biznyságtételt már lehetetlenné vált. Az evangéliumok azért születtek meg, hogy a Jézusban működő Isten találkozása az emberrel ne csak egyszeri esemény maradjon!

Az evangéliumok irányt mutatnak: hogyan kell más és más korban és helyzetben, újból és újból meghallani Jézus szavát! Az olvasott szöveg mindig vitába száll az olvasó helyzetével, hogy megtanítson saját életünkre nézve újraértelmezni Isten szavát. Ez az igehirdetés!

Jézus beszédei a hallgatók kérdéseibe, szükségleteibe, vágyaiba és félelmeibe hatoltak, akárcsak az írásban megörökített íge az olvasó számára vagy az igehirdetésen elhangzó isteni üzenet az igehallgató számára. A csodák megörökítését nem receptnek szánták az utáncók számára, hanem tanúságtevői lettek és maradtak Isten Krisztusban való jelenlétére! A példázatokról is ezért jegyzik fel, hogy Jézus hol, mikor és kinek mondta őket: nem valami időlen dologról van szó, ami Isten Fiában elkezdődött és bennünk fog majd betetőzni, hanem Isten váratlan és feltűnő cselekvéséről, ami Jézusban megtörtént, de ránk is hatással van!

Isten Fia egyszer élt emberi testben ezen a földön. Ez cáfolhatatlan tény. Ez a mennyi Atya megismételhetetlen kegyelme, de ahogyan beszédünk értelmét például hangozódásunk képes lényegesen megváltoztatni (amit a leírt szóban nem lehet kifejezni) – úgy Isten igehirdetésben tolmácsolt beszéde is pótolhatatlan és helyettesíthetetlen kincs és lehetőség számunkra. Éljük vele, minél többször!

TOKÁR SÁNDOR

JÉZUS VITÁI

A beszéden keresztül értelem szól az értelemhez. Szavainkon keresztül megosztjuk egymással gondolatainkat, érzéseinket és véleményeinket. Meglátásaink azonban csak ritkán azonosak teljes mértékben. Érveinket ilyenkor nemcsak megosztjuk egymással, hanem ütköztetjük is. Ezt nevezük vitának, melynek célja eltérő véleményünk igazolása, és mások meggyőzése.

A vita azonban nemcsak a politika, a retorika, a filozófia vagy a jog eszköze véleményeink előadására, de, bármilyen hihetetlenül hangzik, az evangéliumok egyik egyedi tanítási módszere is. Az evangéliumok több vita-történetet is megörökítettek, melyek alapján véve mindig hittételek, törvények és szokások körül forogtak.

A leggyakoribb vitatéma a szombat-ról szól: a megszentelt pihenőnapon megengedhető-e a gyógyítás vagy a kalásztépés? A vitákon keresztül tanításokat olvashatunk még a tiszta-tisztátalan, a böjt, a válóok és a római adó kérdéseivel kapcsolatban. Kimondottan teológiai kérdés a bűnbocsánat, Jézus hatalma és az Írás hitbéli és vallási gyakorlatban betöltött szerepének tárgyalása. Különleges vitaforma a „jajokban” („jaj nektek... írástudók, farizeusok, képmutatók stb.”) panasz formájába bújtatott megrovás és ítélet.

A Biblia-kutatók számára sok vitára adott okot annak megállapítása, hogy Jézus vitabeszédei közül melyek azok, amelyek bizonyosan az Úr szájából, nem pedig a tanítványoktól hangzottak el, és melyek tükrözik az első keresztyén közösségek felmerülő vitás kérdéseit. Például a szadduceusokkal a feltámadásról szóló vitát sokan az utóbbi közé sorolják, hiszen a feltámadás kérdése csak Jézus halála és feltámadása után lehetett egyáltalán valósággá! Mikéntjéről pedig végképp nem vitatkozhattak Húsvét előtt.

A viták elvekről és gyakorlatokról egyaránt szóltak, és megoldásuk mindig egy-egy általános elv alapján történt, ami mindig Isten akaratával: az étellel egyezett. Az élet-mentés ezért felülírja még a szombatot is! Az Isten szeretetéről szóló tanítás pedig minden mást felülír, még a legnagyobb vitákat is. A vitának éppen ezért az intellektuális, tartalmi vonzatán túl végül is egyetlen feltétele van: a szeretet. Minden dolgotok szeretetben menjen végbe – mondja Pál a korinthusi levélben. Bár csak így tudnánk mi is vitázni!

T. S.

OLDÓDÓ RÁCSOK

Ajándékozásra készülve tanácsos arra figyelni, hogy az ajándék hasznos legyen. Valami olyan, aminek örülne az ajándékozott, valami olyan, amit használ, valami olyan, amit igazán kedvességet, figyelmet, örömet adok a másiknak. Valami olyan, amivel ő több lesz, mint addig volt. Az ajándékozás szabad. A képzelet, a pénzárca, az ízlés, ami határt szab. Amikor a börtönben lévő raboknak készítettünk karácsonyi ajándékot, minden feltétel mellett még a börtönre vonatkozó, ajándékozással kapcsolatos szabályok is behatárolták lehetőségeinket.

„Ez itt egy börtön” – hangzik számos alkalommal, mikor a rabok mozgási és egyéb lehetőségeiről esik szó. És valóban, a raboknak „bűnhődniük kell”? Onnan nem lehet csak úgy lehívni valakit öt percre. Ott nincsenek vidám selfie-k. Igazából semmilyen selfie-k sincsenek. Itt nem akar senki emlékül fényképet készíteni, amúgy a szabály sem enged fényképezni. Az itt lakóknak nem lehet csak úgy üzengetni, vagy csomagokat küldözgetni... Az ott egy börtön. A raboknak „bűnhődniük kell”? Vagy szelídülni, vagy megtérni, esetleg megtörni? Vagy okulni, vagy sok mindent átértékelni?... Be-, illetve elzártak, hogy ne károsítsák szabadon a „szabad” társadalmat.

Nem árvák, akiket a szülészetten hagyta a szülei; nem rászorultak, akiknek anyagi támogatásra, darab kenyérré van szükségük életben maradásuk érdekében; nem mozgáskorlátozottak és szellemi sérültek, akik képtelenek ellátni önmagukat... Nem! És mégis. Ők fogva tartottak. Érdeklük, vagy sem, megkapták. Ajándékozunk nekik, és ha igen, akkor mit? Értük elmondott imákat – Isten nem mondott le róluk. Látogatást – mi sem mondtunk le róluk. Isten szavát – változni kell, változni lehet, Ő változtat. A Könyvet és könyveket, melyekre igazából nekünk is szükségünk van. Szükségünk van, hogy belénk ivódjon egy szelet szabadság mindentől, ami elzár minket Istentől. A rácsok azért rosszak, mert mögülik mindent látok, mindent hallok, még az illatokat is érzem, csak ezekből semmit nem érhetek el, mert nem engednek.

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület és keresztyén szervezetek által Karácsonyra a börtönök felajánlott könyveknek reményit fakasztó szavai az embert Istentől elválasztó rácsokat akarja oldani, és így szeretne egy szelet igazi szabadságot adni. Köszönet értük, Istennek dicsőség miattuk.

G. LEVENTE

A KIMONDOTT SZÓNAK EREJE VAN

A kimondott, de még a ki nem mondott szónak is hihetetlen ereje van! Talán sokszor mi sem fogjuk fel ezt igazán. A gondolatok szélsébeben száguldanak át elménken, nehéz őket nyomon követni, kielemezni. A szánk azonban valamivel lassúbb, talán éppen azért, hogy jól megválogathassuk szavainkat, melyekkel erősíteni, vagy éppenséggel mérhetetlen módon alázni tudunk másokat.

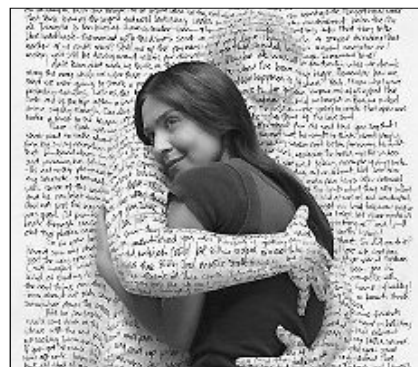
Azért van két fülünk és egy szánk, hogy többet hallgassunk, mint beszélünk. De sajnos a legtöbb esetben nem igazán fordítunk gondot szavaink megválogatására, és leginkább hűsvér emberi természetünknek is köszönhetően többnyire negatív fogalmakban gondolkodunk, beszélünk. Nyelvtani szabályokra figyelünk, ha figyelünk, de fontos-e számunkra a szavaink minősége? Az a tény, hogy kimondott szavaink sorsunkat befolyásolják, hiszen visszatérnek hozzánk.

Beszédünk alapján igenis megítélné minket. Vagy amikor korholnak, szülőök, tanárok dühükben nagyon is leértékelnek szavaik által, irányt szabhatnak életünknek. Ha többnyire csak azt kapjuk, hogy ostobák, ügyetlenek, felelőtlenek vagyunk, egy idő után valóban azok lehetünk. Az, ahogyan hozzánk szólnak, nagyban befolyásolja azt a hangot, ahogyan mi szólunk saját magunkhoz. Jó vagy, tehetséges vagy, büszke vagyok rád... ugye, hogy jobban hangzik, és a megfelelő időben-helyzetben nagyon is ösztönzőleg hat. Gondolataink szélsébeben cikáznak, és mikor kimondjuk őket, életre kelnek, működnek, hatnak, erősítenek, vagy gyengítenek.

Válogassuk meg szavainkat. Ami gátol, bánt, lehangol, visszahúzó, haszontalan, azt hagyjuk, felejtjük el. Gyakran használjuk azt a kifejezést, hogy „nekem ezt és ezt kell tennem”. Ez már az elején elveheti a kedvünket. Mondjuk inkább, hogy „elvégeztem ezt és ezt, a cél megvalósítása érdekében”. Vagy a másik gyakori kifejezés, saját magamnak szóló figyelmeztetés: „jaj, nehogy elfelejtsem...” És legtöbbször az a tapasztalatom, hogy elfelejtem. Mondjam inkább azt, hogy: „jusson eszembe!” Apróságoknak tűnő változtatások, de tudatosságra és ezzel együtt összeszedettségére nevelnek. Olyan összeszedettségre, mely életkortól független! A szavak ereje mutatkozik abban is, hogy hogyan szólunk már a nap kezdetén. Duzzogás, panaszkodás, vagy reménnyel teli jókedv? Nem mindegy.

Gondoljunk csak saját tapasztalatainkra. Tudtuk, hogy létezik úgynevezett szóbeli erőszak is: „támadó, vagy sértő szavak, melyek valótlan állítanak az emberről, és amelyek hatására az ember elhiszi a valótlan. A szóbeli erőszak, érzelmi bántalmazásnak minősül.” Egyikünk sem szeretne bántalmazóvá válni. Éppen ezért ezt a tényt sem szabad félvállról vennünk. A mérgekben kimondott szavak va-

lóságosan mérgezik a kapcsolatainkat. A veszekedések után ki lehet békülni, de a kimondott, bántó szavak nyomai megmaradnak, le-rakódnak, és csak növelik a távolságot a szülőgyerek, testvérek, párok, barátok között. Próbáljuk csak visszahallgatni beszédünket egy-egy veszekedés, hevesebb szóváltás után. Mit és hogyan mondtunk? Még megdöbbenőbb lenne az élmény, ha nemcsak hang-, de videó felvétel is készílné rólunk, akkor amikor szabadjára engedjük gondolatainkat-szavainkat. Próbáljunk figyelni magunkra. Próbáljunk ma-

gunkat kívülről hallgatni és nézni. Ennek tanulságát figyelembe véve, próbáljunk szavainkon változtatni.

A szavaknak sok mindent meghatározó ereje van. Mit szeretek inkább elmondani: a jó, a vidám, a sikerekről szóló híreket, történéseket, vagy a pletykákat, rémhíreket, tragédiákat? Sajnos a legtöbb esetben inkább a rossz híreket hallgatjuk és adjuk tovább, mert valamiért az ember szeret szörnyülködni, vagy mások baján csámcsogni. De mit használ ez nekünk? Semmit. Sőt! Cinizmus helyett jó szándékú humor, tragédiák helyett a rosszban is megtalált jó, folytonos bírálgatás helyett inkább józan dicséret... Ez lehet az, ami használ. Az ilyen szándékkal kimondott szavak lehetnek azok, melyek tisztítanak, erősítenek.

Sok beszéd, hirtelen és reflexből viszályt szavak helyett inkább megfontolt vélemény közvetítése. Melyek azok a szófordulatok, melyeket gyakran használunk? Ezek lehetnek pozitív, de negatív kicsengésűek is. Válogassuk meg őket. A szavainkban erő van. Rajtunk áll, hogy ez építő, vagy romboló erő. Ha szavaink nem változtatnak rajtunk és környezetünkön a jó irányba, akkor változtassunk szavainkon. Ehhez megint csak tudatosságra van szükségünk.

A keresztyén élet már csak ilyen: megzengettél módon szól. Krisztus is erre hívja fel a figyelmünket: a ti beszédetek legyen igen, igen és nem nem. Azaz tiszta, egyértelmű, építő. Szavaink áldássá válnak, ha tudatosan és Isten szavának engedve igyekszünk élni mindennapjainkat! Mindezek „csak” szavak? Tegyük róla, hogy ne így legyen.

SZABÓ JÓZSEF

SZÓLJ HOZZÁM, UNOKÁM!

Mai társadalmunkban mindenki vigasztalásra szorul. Csak kérdés, hogy milyen vigaszt várunk, és honnan, milyen vigasztalást kapunk. A régmúltban több generáció tudta elosztani egymás között a munkát: nagyszülők, szülők, gyerekek, testvérek együtt, egymást segítve végezték a dolgukat, tartották fent a családjukat. És beszélgettek egymással.

Az idős támogatta a fiatalt, a fiatal odafigyelt az idősek szavaira, megfontolta, élt általa. És így mindenki egyformán fontosnak érezte magát. Ha egyebet nem tudtak segíteni a nagymamák, vigyáztak az unokákra, és hosszú meséket fabrikáltak nekik, hogy a kicsik egészséges lelkivilága fejlődjön. Nem volt ez tudatos. Így jött a lelkükből.

Ma is emlékszem, hogy gyerekkoromban vasárnap esténként eljöttek hozzánk nagyapámék, és hosszasan beszélgettek a szüleimmel. Sokszor hallottam parázs vitákat is, amit szült a generációs különbség és más szemlélet. De senki sem sértődött meg, következő vasárnap újra ott voltak és folytatták, ahol azelőtt abbahagyták.

Ma már más a helyzet. Egy statisztika szerint az idősek kb. 62%-a él egyedül vagy olyan lakásban, ahol csak idősek élnek. Mikortól számít idősnak valaki? Mikortól neveznek öregnek valakit? Leginkább a nyugdíjhoz kötik ma. Mikor valaki nyugdíjba megy, onnantól idősnak számít. Csakhogy ebben a „fiatal öregkorban”, ahogy ma a 60-70 éveseket nevezik, még az ember aktív, így meg kellene találnia a céljait. Ebben a korban akkor szorul vigasztalásra valaki, akinek az egészsége jó, ha nem tudja kitölteni a mindennapjait. Nincs hasznos elfoglaltsága. Ezek az idősek hamar épülnek le, mondanak le magukról, betegszenek meg vagy halnak meg. Így az aktív idős korban nem annyira vigaszra szorul az ember, mint elfoglaltságra.

A Biblia tanítása szerint az idősek, özvegyek felkarolása a család feladata volt. A család ségyene az, ha van köztük szegény, elhagyott öreg. Noha ma már minden idős embernek az állam nyugdíjat ad, és nem eltartásra van szükségük. De nagyon fontos, hogy meg tudja adni a család az egyedül élő idős szülőnek a lelki támaszt. Ami jelenti a kapcsolattartást és azt, hogy az idősnak legyen kire számíthatnia.

Ami kiemelkedő az idősek szempontjából, az az unokák szerepe a nagyszülők életében. Sajnos sok család él távol a nagyszülőktől, de az unokák fontos helyet töltenek be a nagyszülők életében. A legjobb dolog, ami egy gyermekkel történhet, ha van igazi, szeretetteljes nagyszüleje. A szülő rendszerint dolgozik. Gondolatai le vannak kötve a megélhetés körüli problémákkal. Egész nap aktívan elfoglalják magukat. Így találkozik két generáció, akik ráérnek: az egyik, a nagyszülő, akinek az

élet már sok tapasztalatot kínált, és ha okosan élt, bölcsességet is szerzett, az idejéből kitelik elmélkedni, és másik oldalon ott vannak a gyerekek, akik most ismerkednek a világgal, és elvárásolja őket egy olyan nagyszülő, aki a térdére ülteti az unokákat, és mesébe foglalva átadja az élet nagy tapasztalatait, a gyerekek pedig értelmet adnak idős napjainak. Sok gyereket a nagyszülők tanítanak meg imádkozni, visznek el templomba, és ismertetik meg Istennel.

Neveljük úgy a gyerekeinket, hogy odafigyeljenek a nagyszülők tapasztalataira. Ma sokan lenézik az öregeket, mert nem nőttek fel az okostelefonok világában, nem tudják elég jól használni a számítógépet, és nem tudnak mit kezdeni az érintőképernyős telefonokkal vagy a tabletekkel. Viszont tudnak adni a gyerekeknek ízelítőt az életből, úgy, ahogy a szülő soha sem tudja megtenni, hiszen általában valahonnan valahová siet.

Értékeljük az időseket köztünk, vegyük figyelembe az intelmeiket, hiszen 60-70-80 év tapasztalata rejlik benne. Eljön az idő, amikor betegség, gyengeség éri el őket, és napról napra lesznek egyre erőtlenebbek. Ekkor igazán fontosak lesznek a számukra a vigasztaló szavaink. És ekkor már a vigasz nem az kellene legyen, hogy átvesszük őket dolgos hétköznapiakkal, mint sokan teszik. Hanem vigasztaljuk őket Isten közelségével. Az unokák, akik a nagyszülő közelségében nőttek fel, most visszadhathatják a tanításokat. Mi a legnagyobb vigasz a gyengülő idős, beteg embernek? Ha szeretetteljes család veszi körül, aki ápolgatja, szereti, és felkészíti arra az útra, ami vár rá, mely az örökéletbe vezet.

Azok az idősek pedig, akik családjuktól távol élnek, keressenek alkalmakat az unokákkal való találkozásra, és ha országhatárok választják el a családokat, fontos, hogy bekapcsolódjanak egy olyan gyülekezeti közösségbe, mely vigaszt nyújt számukra.

Tótós BEA

JUBILEUMI KÖSZÖNTÉS

Minden közösség életében vannak olyan pillanatok, amelyet különös átéléssel élnek meg. A szilágysomlyói református gyülekezet képviselőjében nekem adatott meg a megtisztelő lehetőség, hogy köszöntsem nagytiszteletű Mike Zoltán lelkipásztorunkat abból az alkalomból, hogy immár 25 éve szolgálja gyülekezetünket.

A rendszerváltás nemcsak a szabadság reményét hozta el, hanem Mike Zoltán lelkipásztor személyében a gyülekezetépítő, erősítő, nemzeti önazonosságunkért végsőkig kiálló lelkészt. Tette és teszi azért, hogy a szilágysomlyói gyülekezet nemcsak lélekben, hanem összetartásban is legyen erős. Éreztük az elmúlt negyedszázadban a törődést, odafigyelést az idősek és fiatalok iránti elkötelezettséget. Közösségünkben nemcsak örömteli, hanem megpróbáltató események is voltak. Lelkipásztorunk mint egy világító fáklya tartotta a szenvedő családokban a lelket, a hitet, a reményt és a vigasztalást. Tette ő ezt akkor is, amikor családja súlyos megpróbáltatáson ment keresztül... A somlyói református gyülekezet pedig átélve a helyzetet, lelkipásztorra mellé állt.

Nagytiszteletű úrnak és nagytiszteletű asszonynak oroszánrézre van a testvértelepülések, testvérgyülekezetek közötti kiváló kapcsolattartásban. Tudják, mi a küldetésük, és azt kitartással viszik a megvalósítás felé.

A 25 éves évforduló alkalmából a gyülekezet nevében kérem, fogadják, nagytiszteletű úr és nagytiszteletű asszony, szívből jövő hálánkat és köszönetünket. Kívánunk hosszú, tartalmas éveket, gyarapodó gyülekezetet, tele templomot mindannyiunk épülésére. Legyen életük olyan, mint a legszebb kikelet, három csillag vezérelje: Hit, Remény és Szeretet!

Szücs JÁNOS
főgondnok

PÁLYÁZATI FELHÍVÁS

A Bihari Református Egyházmegyébe kebeleztet, 140 lelket számláló Feketeerdői Református Egyházközség pályázatot hirdet a megüresedett lelkészi állásra.

A gyülekezet besorolás szerinti fizetést, jó állapotban lévő 3 szobás, központi fűtéses tömbházlakásban lévő parókiát biztosít a lelképásztornak és családjának. Az egyházközségnek új temploma van. Élesdtől 17 km-re található, ahol I-VIII. osztályos magyar iskola működik.

A lelkészi állásra minden lelképásztornak jelentkezhet, aki az első és második lelkészképzés vizsgával, valamint felszentelési igazolással rendelkezik, továbbá nincsen fegyelmi eljárás alatt.

Jelentkezni lehet 2016. március 1-ig a Bihari Református Egyházmegye Esperesi Hivatalánál, Nagyváradon a Dimitrie Cantemir út 23. szám, D23-as tömbház 1. ajtó alatt. Tel: 0259-426142.

MIKLÓ FERENCZ
esperes

BÓDI KÁLMÁN
főgondnok

KÖSZÖNET A KOLTÓI ÉS KATALINI EGYHÁZKÖZSÉGEKNEK

Kedves olvasók! Szeretnék megosztani önökkel néhány gondolatot, ami már pár napja kíváncsokozik belőlem.

Egy 37 éves családos anya vagyok, aki boldogan élte gondtalan életét egészen addig, amíg életünk eddigi legborzalmasabb hírével nem kellett szembesülnünk: „Rosszindulatú daganat”. Ekkor minden megváltozott. Voltak terveink és számításaink, amiket sajnos nem tudtunk megvalósítani, csupán egy célunk maradt menni, menni és a gyógyulást keresni.

Az egész nyár és az őszi kórházakkal, utazással és fájdalommal telt el. Ezután jöttek a jó barátok, akik megígérték, hogy megtesznek mindent, hogy segítsenek. Az Egyházhoz és az Onkormányzathoz fordultak, és közös megegyezéssel elindították a támogatás szervezését.

Kaptunk lelki támogatást, sok felekezeti imádkozott érttem és a családomért. Nem számított, hogy más a vallásunk, mert a hitünk az egy, és minden ima Istenhez száll! Bizom benne, hogy meghallgattott minket.

Ezúton szeretném mindenkinek megköszönni, hogy a Karácsonyra szánt keretből elvett egy keveset, vagy kicsit többet is, hogy minket segítsen, és nekünk adja. Most már mi is könnyebben nézünk szembe az ünnepekkel és nem utolsó sorban a még rám váró hosszú kezelésekkkel.

Nem ígérhetem, hogy meggyógyulok, bár bízunk benne, mert mint mindenki sorsa, úgy az enyém is Isten kezében van. Azt megígérhetem, hogy küzdeni fogok a betegséggel, minden erőmmel, hogy még számtalan boldog napot és évet tölthessek szerető családommal és a minket támogató közösségünk körében.

Köszönettel: INCZE EMESE és INCZE TIBOR

VISSZATEKINTŐ ADVENTRE

„Én nem tudom, mért szeretett úgy minket, kit hódoló angyalsereg imád...” – énekelte a koltói kamarakórus az adventi ifjúsági találkózón, december 12-én, Koltón, ahol több mint 120 fiatal vett részt a nagybányai egyházmegye különböző gyülekezeteiből.

Összecsengett ez a kórusmű a prédikáció alapigéjének zárómondatával: „A szeretet soha el nem fogy.” (1Kor 13,8) Orbán István lelképásztornak, ifjúsági előadó arról a szeretetről beszélt prédikációjában, amelynek forrása maga Isten, aki úgy szerette ezt a bűnös világot, hogy Fiát adta érte. A Krisztussal való közösségben tanulhatunk meg mi is szeretni, ha készek vagyunk megnyitni szívünket az ajtón kopogtató Messiásnak.

Kérdés, hogy mivel vannak tele gondolataink, mi van a szívünkben, mit szorongat a kezünk... Vajon nem foglaljuk-e le magunkat annyira a világ dolgaival – még ilyenkor, az ünnepre való készülődésben is – hogy épp a lényegről felejtkezünk el. Merre tart a lábunk? Merre visz az az út, amin elindultunk? Vajon

megérkezünk-e ahhoz a Krisztushoz, aki értünk lett emberré? Ezeket a kérdéseket tette fel Kovács Péter lelképásztornak, missziói szakelődő az istentiszteletet követő adventi lelkigyakorlat során. Igyekeztünk mindannyian Isten hangjára figyelni, ráhangolódni az ünnepre.

Az ünnepi istentiszteletet és előadást követően szeretetvendégségre került sor a művelődési házban, ahol az ifjúsági táborokból jól ismert fiatalokkal örvendezhettünk egymásnak. A szeretetvendégség anyagi támogatásáért szeretnénk köszönetet mondani a Balassi Intézetnek. Illesse köszönet nt. Gellén Sándor esperes urat, hogy felkarolja és támogatja egyházmegyéink ilyen és ehhez hasonló rendezvényeit. Hála és köszönet a házigazdának, Ecsedi Árpád lelképásztornak, illetve mindazoknak a gyülekezeti munkásoknak, fiataloknak, akik segítségükkel, munkájukkal hozzájárultak ehhez a naphoz. A dicsőség most is a mindenható Istené! „Tőle, általa és érte van minden!” (Róm 11,36)

TAR RENÁTA

VISSZATEKINTŐ KARÁCSONYRA

Csillogó a betlehemünk, házigazda bejöhettek-e? – kérdezték a margittai Horváth János Elméleti Líceum betlehemesei, akik december hónap folyamán számos helyre bekopogtattak, hogy a betlehemezés hagyományát megelevenítve újra felfedeztessék a karácsonyi ünnep lényegét.

Nem először teszik mindezt, hisz a Betlehemi Csillagok nevet viselő csapatunk már negyedik éve csatlakozott az Európai Magyar Fiatalokért Alapítvány Székelykapuk – Betlehemezés nemzetközi programjához, melynek célja a betlehemezés szokásának felelevenítése és ápolása.

Boldogan vállaltuk, hogy saját környezetünkben minél több helyen bemutadjuk vidám, karácsonyváro betlehemes játékunkat.

Mint felkészítő tanárt örömmel tölt el, hogy évről évre egyre több gyermek jelentkezik betlehemezőnek. Különösen nagyra értékelem, hogy ezek a gyermekek annak ellenére, hogy kortársaikhoz hasonlóan szabadidejük nagy részét a számítógép előtt töltik, érdeklődéssel fordulnak a régi néphagyomány felé, és versengnek, hogy részt vehessenek benne.

A VII-X. osztályosokból álló, 23 fős csapat már október folyamán összeállt, és nagy lelkesedéssel kezdte próbálni a pástortjátékot.

A több éve betlehemezőik magabiztossága, fegyelmessége, bátor kiállása a kezdőknek is lendületet adott. A gyermekek aktívan vettek részt a jelmezek elkészítésében, a hangszeres kíséret és a pástortánc koreográfiájának összeállításában. Magukénak érezték ezt a tevékenységet, vidám, együtt gondolkodó, egymást segítő, egymást ösztönző közösségé formálódtak.

Jártunk óvodákban, kisiskolásoknál Margittán és a környező településeken: Érbogyoszlóban, Magyarkécsen, Monospetriben, Székelyhídon. Köszöntöttünk polgármesteri hivatalokban, idősek otthonában, kisipari szövetkezetben, gyárakban, üzletben, szavalóversenyen, karácsonyi vásárrban. Mint minden évben, a tavaly is szenteste a református templomban betlehemeztünk utójára.

Utunk során jó volt látni a csillogó gyermekszemeket, a könnyecseppet elmorzsoló felnőtteket, hallani az Öreg pástornak tréfás beszédjén feltörő kacagást. Jó volt mosolyt csalni a mindennapok szürkeségében, bajában megfáradt emberek arcára!

BORDÁS MARIA

PRACTIMUSS – A SZÜKSÉGES GYAKORLAT

Nemrég zárult a Partiumi Keresztény Egyetemen a Practimuss projekt, amely az elmúlt fél évben közel ötszáz ember életét – köztük diákokét, tanárokat, különböző intézmények képviselőit – jelentősen meghatározta. Mi volt a projekt célja, hogyan valósult meg?

– A „Practimuss – A munka világában való érvényesülés elősegítése a PKE hallgatói számára” c. projekt megvalósítására a 2007-2013 közötti időszakra vonatkozó Humánerőforrás-fejlesztési Operatív Program (POSDRU) keretében az Európai Unió finanszírozásával nyílt lehetőségünk. A Practimuss mozaikszo, a practi a szakmai gyakorlat rövidítése, a muss pedig ennek szükségességét, fontosságát hivatott érzékeltetni.

A Practimuss mára beépült a PKE intézményi kultúrájába. Rengeteg adatot, élményt, fényképet és érdekesebbnél érdekesebb sztorikat hozott, az egyetemi szókincset is bővítettük új főnevek, igék és melléknevek kreálásával, a zenészek a projekt nyitó- és záróeseményén pedig két „practimussosított” zeneművet is bemutatottak.

A projekt általános célkitűzése az oktatásból az aktív életbe történő átmenet elősegítése volt a PKE 300 hallgatója számára a foglalkoztatottsági mutatók javítását célzó integrált program nyújtásával; megvalósításához 3 fő tevékenységcsomagot állítottunk össze.

Először is minőségi szakmai gyakorlatot szerveztünk 10 szak 270 hallgatója számára, figyelembe véve a később munkaadóként számba jöhető cégek, intézmények ajánlatait és természetesen a diákok érdeklődési körét is. A gyakorlatot nem Nagyváradon végző hallgatók szállás- és utazási költségeit megtérítettük, ösztöndíjat biztosítottunk mindazoknak, akik sikeresen zárták le ezt a feladatot, a kiválóan teljesítőknél pedig különdíjat is felajánlottunk.

A következő tevékenységcsoporthoz a tapasztalatcseré céljából a koordinátorok által szervezett szakmai tanulmányutakból állt. Ennek nyomán 100 hallgató ellátogathatott a szakterületükön munkahelyeket kínáló mintegy 35 intézményhez, például Velencébe, Bad Kissingenbe, Budapestre, Jászberénybe, Kecskemétre, Pécsre, Szentgyörgyre. Mindannyian sok-sok élménnyel gazdagodva és csapattá összekovácsolódva tértek haza.

A pályázat harmadik, szintén nagyon népszerű komponense pályaorientációs- és karrier-tanácsadást (POT) foglalt magába. Ennek megvalósításához a projektben alkalmazott tanácsadók közül tízen képesítést szereztek a persolog tanácsadási eszközök használatára, majd a 300 hallgató csoportos tanácsadási alkalmakon vett részt. A kitöltött pszichológiai tesztek, feladatok és a konzultációk elmélyítették a hallgatók önismeretét, de általános és specifikus pályaismeretük is bővült.

– Mi okozta a legnagyobb fejtörést és a legnagyobb örömet a projekt megvalósítása során?

– A legnagyobb gondot az idő rövidsége jelentette: a szerződéskötéstől a projekt lezárásáig mindössze 5 hónap állt rendelkezésünkre. Voltak elbátortalanító mondatok és nehézségek is, mint a csapattá formálódás problémái, az egyre szaporodó teendők, az alváásra szánt órák vészes csökkenése, az egyetem egyre kritikusabb pénzügyi gondoljai, az elképzelhetetlen mértékű papírmunka, a túlon túl sok feladat, a folyamatosan változó elszámolási szabályok...

Mindezeket két jelentős fordulópontra lendített tovább. Az egyik a Mózes és Isten közötti párbeszéd, amit akkoriban olvastam: „Megtunyogtat téged, ha az orcám megy veletek? / Ha nem jön velünk a te orcád, akkor ne is vigyél tovább bennünket!”. Most, amikor lezárjuk és mérlegre tesszük az eredményeket, egészen világosan látszik az, ahogyan ezt a pályázatot végigkísérte az isteni kegyelem. A kollégák kitarása, a megfelelő szakértők megtalálása, a szolgáltatók türelme, a családjaink támogatása, a kifizetési szabályok számunkra kedvező fordulata, a „szófogadó” diákok, akik végig bírták a tervezettnél is zsúfoltabbra sikerült félvet, a felgyűlt tapasztalatok kincse mind-mind arról tanúskodnak, hogy Isten reményeinken felül velünk volt ebben az időszakban.

A másik mérföldkövet az a felismerés jelentette, hogy van választási lehetőségem egy-egy döntési helyzetben. Akkoriban sokan és különböző irányból támadtak a pályázat kapcsán, ezért úgy éreztem, a keserűség tengerének mélyére húz a sok-sok külső és belső ellenállás, a végeérhetetlen panaszáradat és a pénzügyi helyzet kilátástalansága. A rádöbbenés, hogy én és csakis én döntöm el, hogy mihez kezdjek ezekkel a külső körülményekkel, olyan volt, mintha valaki nemcsak mentőcsónakot, hanem kormányt is adott volna a kezembe, és ráadás-képp hozzá még erőt is, hogy a partig evezzek.

– Lesz-e folytatása a projektnek, tervezitek-e, hogy állandósítjátok?

– Egy ilyen tömény program ebben a formában hosszú távon és állandó jelleggel túlzottan megterhelő lenne a diákok és a tanárok számára egyaránt, ám a projekt hozadékai beépíthetőek az egyetemi képzésbe és tovább hasznosíthatóak. Úgy gondolom, hogy amennyiben az egyetem lépést kíván tartani a kihívásokkal, valamilyen formában folytatnia kell mindezt. Véleményem szerint életbevágóan fontos szűkebb közösségünk számára kiváló szakembereket felkészíteni, ehhez pedig egyértelműen a tanuláson, a minőségi képzésen keresztül vezet az út.

A projekt elérhetőségei: www.practimuss.ro | Facebook: practimuss

Válaszolt: dr. Bernáth Krisztina, egyetemi adjunktus, projektmenedzser

*Az interjú egy hosszabb változata a Szeretet folyóiratban jelent meg.

A RÉSZTVEVŐK VISSZAJELZÉSEIBŐL

● Örülök, hogy lehetőségem volt részt venni ebben a projektben. Olyan volt ez, mint a nagybetűs ÉLET előszobája, hiszen a képzések és előadások, amelyeken részt vehettünk, elősegítették, hogy felkészültebbek lehessünk, amikor valóban ki kell lépünk az életbe. Az pedig egy csodálatos felfedezés volt, hogy megismerhettük magunkat még jobban, szembeültünk azokkal a dolgokkal, amikben még fejlődnünk kell. Nekem nagy hasznomra vált, hogy részt vehettem.

● Szerencsésnek mondhatom magam, hogy részt vehettem a szakmai gyakorlaton, egy rendkívüli tapasztalatot tudhatok magam mögött.

● Megtanultam, hogy egy munkahely nem játék, hanem nagy felelősséggel, türelemmel, nagy önfegyessel jár.

● Kezdőnek lenni nehéz, viszont a tapasztalatot mindenhol elvárják, ezért is vélem úgy, hogy a Practimuss keretén belül sikerült egy olyan szakmai tapasztalatot, képzést és egyéb hasznos információt megszerezni, amelyet önéletrajzában büszkén tüntethet fel mindenki.

● Önismeret, megbizonyosodás, hogy jó pályát választottam, barátságos hangulat, munkakörök megismerése, készségeim megismerése.

● Megerősített abban, hogy jó szakot választottam, a képzések nagyon érdekesek voltak, az intézmény biztosította a szükséges kellekeket.

● Jobban megismertem önmagam, megerősödött bennem képességeim tudata, nagyobb rálátásom nyílt szakmai lehetőségeimre.

● Csomó megerősítést kaptam arról, hogy jó úton vagyok. Érték újdonságok, meglepetések is (magammal, másokkal kapcsolatban). Amióta a PKE-n vagyok ez volt a legmeggyőzőbb egyetem/tanárok által szervezett tevékenység.

● Egyfajta betekintő volt a még fel nem fedezett képességeinkbe. Segítség, útmutató a személyiségünk és a választott karrierünk harmóniájának megtalálásában, hasznos önismereti feladatokkal próbált rávezetni a két életterület egymásba hangolására.

● Tisztítottak a magamról kialakított képmem a választott karrierem területén, kimondottan értékeltem, hogy a viselkedésprofil, önismereti feladatok egyénre szabottak voltak, így nem hasonló személyiségcsoportokba osztottak be, hanem szinte emberre szűkítették a kört.

ÉVFORDULÓ

GIROLAMO ZANCHI (1516–1590)

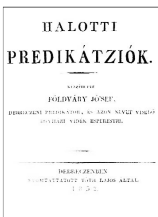

500 éve, 1516. febr. 2-án szül. Girolamo Zanchi (Hieronymus Zanchius) olasz kálvinista reformátor. Bergamo-i (1531), Lucca-i (1541) Ágoston-rendi szerzetes;

P. Vermigli hatására a reformáció híve lesz. Svájcba menekül (1551), Genfben Kálvin tanítványa (1552). Strasbourgi teol. tanár (1553-63); Chiavenna-i lp. (1564-67); heidelbergi (1568-77) és neustadti (1578-90) teol. tanár. Skolasztikus rendszerességű teológiájának legjellemzőbb része kálvinista predestinációtana.

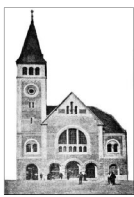
FÖLDVÁRI JÓZSEF (1766–1830)

250 éve, 1766. febr. 17-én született Földvári József ref. esperes, egyházi énekíró. Debreceni lelkész (1795-1830); a debreceni egyházmegye jegyzője (1809), majd esperese (1813-26).

Több prédikációs kötete jelent meg. *A Szent Isten, noha néked; Ó Úr Isten, légy közöttünk; Jövel, ó, áldott Szentlélek; E Pünkösöd ünnepében... zeng nyelvünk dicséreti; Ne búslakodjál, óh, te én lelkem* kezdetű énekek szövegének szerzője; a *Mire bánkodom, óh te én szívem* kezdetű ének fordítója.

BALOGH ELEMÉR (1866–1938)

150 éve, 1866. febr. 6-án szül. Balogh Elemér ref. püspök, egyháztörténész. A pesti skót misszió slp.-a (1891-95); pozsonyi lp. (1895-1938); az újonnan alakult cseh-szlovákiai Dunántúli

Ref. Egyházkerület püspöke (1921-38). Szervezésében épült fel a pozsonyi ref. templom (1913) a gályarabok börtönéül is szolgáló sóraktár helyére. Egyháztörténeti művei közül megemlítendő a gályarabokról írt: *Az evangélium vértanúi a magyar evangéliumi protestáns egyház gyászévtizedében* (1900).

VAJDasÁGBAN A MIGRÁNSOK UTÁN

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület és a fennhatóságához tartozó, Budapesten szolgáló Erdélyi Gyülekezet küldöttsége december 17-én a Vajdaságba látogatott. Magyarokanizsa község Horgos települése a televíziók híradóiban bemutatott döbbenetes képsorokkal él emlékeztetünkben.

Naponta több ezer ember gázolta le a gyümölcsösöket, szőlősöket, a családok veteményeseit, megtámadva az Európát védelmező magyarországi határt. A távoli országok menekültjei áldozatokként érkeztek, majd elvonulásukkal felbecsülhetetlen károkat és áldozatokat hagytak maguk mögött. Ezeket az áldozatul esett magyarokanizsai, horgosi testvéreket kereste fel szerény, de a lehetőségek szerint mégis bőkezű, kárenyhítő adománnyal az egyházkerület képviselőjében Csúry István püspök és Salánki Lóránd gazdasági tanácsos, valamint a segélyakciót kezdeményező Erdélyi Gyülekezet lelkipásztora, dr. Zalantay István és a munkatársai.

A magyarokanizsai polgármesteri hivatal dísztermében a kedvezményezett gazdák fogadták a jókedvű adakozókat. A helyi vezetők közül jelen volt Pásztor István, a Tartományi Képviselők elnöke és Bimbó Mihály polgármester. Magyarország belgrádi nagykövete, Pintér Attila is megtisztelte a rendezvényt.

Csúry István püspök Ruth könyvének egyik szívbemarkoló történetével köszöntötte az áldozatul esett vajdasági magyarokat és a megjelent vezetőket. Kiemelte, hogy a moábita Ruth mint a kiválasztottak földjére érkező, tragédiákkal elnyomított fiatal asszony miként lesz örök példaképe annak a hazát keresőnek, aki a vendéglátást elfogadja és megköszöni, de

eszébe nem jutna követelőzni, avagy erőszakkal elvenni abból, amit az őshonos otthonlakó évtizedek alatt megteremtett magának. A szelíd, kalászt szedegető asszonyt szorgalmáért, magaviseletéért már az első nap jutalmazták. Ruth nem szándékozott határokat szétzúzni, sem korlátokat lebontani, sőt minél előbb hálával köszönte a kenyeret és az italt, amit megosztottak vele a mezőn szorgoskodó otthoniak. A kalással megelégedő így lett részvevője a kemény munkának és a kenyér ajándékának. Azok, akik napjainkban áldozatként jelentkeve alig enyhíthető károkat és alig vizsgálható áldozatokat hagytak maguk után, elbuktak az emberiség alapfokú vizsgáján. Nem vendégekként viselkedtek, emiatt nem lehetett velük vendégszeretetet gyakorolni. Európa tévedett, amikor a sorrendet felcserélte. Tévedett, amikor vendégszeretetet szorgalmazott, mert láthatóan nem vendégeket kapott cserébe.

Megtapasztalva, hogy a félreértelmezett embertisztelet milyen kártételeket okozott a környezetünkben, Egyházkerületünk Elnöksége felszólítja Európa döntéshozóit, hogy teremtsenek rendet az Unió határainak védelmére, a földrészt őslakosságának biztonságáért, és minél előbb pacifikálják a háborús övezeteket!

KRE

KÖSZÖNET

Az élesdi „Kajántó Mária” Gyermekek és Ifjúsági Otthon gyermekei és ifjai nevében köszönöm az adományokat, szponzorálásokat, támogatásokat, minden jószívű adakozónak: magánszemélyeknek, cégeknek, egyházközségeknek, nőszövetségeknek, iskoláknak, politikai pártoknak, szervezeteknek, amellyel a 2015-ös évben támogattak. Köszönjük a Budapesti Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt.-nek a fűtőanyag vásárláshoz nyújtott rész támogatását.

Isten áldjon meg minden jószívű adakozót!

DÉNES ÉVA intézményvezető

FRICSKA

Egy fiatal banktisztviselő feldúltan rohan be a bankigazgatóhoz: – Képzeld, valaki nem akarja visszafizetni a tőlünk felvett kölcsönt. Micsoda alávaló, utolsó gazember az ilyen!

– Mennyivel tartozik a banknak az illető?
– 70 000 pengővel! – válaszolja felháborodottan a banktisztviselő.

dottan a banktisztviselő.

– Na, figyeljen ide fiam! – szól az igazgató. – Aki 7 pengővel tartozik, és nem akarja megadni, az alávaló utolsó gazember. De aki 70 000 pengővel tartozik, és nem akarja megadni, az igen tisztelt, kedves ügyfél!

HARANGSZÓ

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület gyülekezeti lapja
ISSN 1221-0323

Megjelenik kéthetente. Ára 1,50 lej.

Szerkesztőbizottság: Ghitea-Szabó József-Levente, Oroszi Kálmán, Rácz Ervin, Szomor Attila, Tokár Sándor, Tóts Beáta, Wagner Erik. **Felelős szerkesztő:** Visky István. **Tördelőszerkesztő:** Petrikó Ildikó. **Szerkesztőség:** 410001 Nagyvárad, Moscovici (Szilágyi Dezső) u. 14. sz. Tel.: 0726-242824, 0259-416067. E-mail: harangszoujsag@gmail.com. Honlap: www.kiralyhagomellek.ro, http://www.facebook.com/harangszo, http://www.harangszoujsag.wordpress.com.

Készült a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Szenczi Kertész Ábrahám Nyomdájában. **Felelős vezető:** Wagner Erik. A lap terjesztése a lelkesítő hivatalokon keresztül történik. A szerkesztőség fenntartja magának a jogot, hogy a beérkező írásokat rövidített és szerkesztett formában közölje. Meg nem rendelt kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.